

UNA CASA SENSE FOC ÉS COM UN COS SENSE SANG

a cura de Sergi Álvarez Riosalido

Gabriel Alonso | Mercedes Azpilicueta | Óscar Carretero
Raquel G. Ibáñez | Valentin Ranger | Irene Solà
Laura Torres Bauzà | Helena Vinent

04.05.23—24.07.23

“La mort va fugir pel cor i quan ja no vaig tenir la mort a dintre em vaig morir...”

Merçè Rodoreda, *La mort i la primavera*

UNA CASA SENSE FOC ÉS COM UN COS
SENSE SANG és un projecte expositiu que es pregunta per la condició paradoxal de pulsions i forces que, alhora que permeten la vida, són capaces també de la seva destrucció.

Al País Basc es diu popularment *Sugabeiko etxea, gorputza odolgabea*—casa sense foc, cos sense sang—per incidir en la importància de les relacions dins la llar i el fet que aquesta estigui plena de vida. La casa, entesa en el seu sentit d'*etxea*, evoca un espai generador i reproductor, on el foc reuneix tots els éssers vius i no-vius, com fantasmes i esperits, i els manté en relació entre ells. Com un circuit sanguini, que porta l'oxigen als diferents òrgans del cos, el foc és una força latent que fa viure i permet una connexió tentacular.

No obstant això, tant el foc com la sang porten en ells mateixos la possibilitat d'un excés, d'un desbordament que pot conduir cap a la destrucció de l'espai que els acull. El foc pot ser causa d'incendis, com la sang pot ser portadora d'un excés d'antícoagulants amb els quals deteriora el mateix organisme. Aquest cos que es revolota contra ell mateix, que es pot viure com a excés i en la seva incomprensió, es troba en un moviment intern i extern constant—un sistema

immunitari, orgànic, etc., que opera en un interior i que, al mateix temps, des de la frontera de la pell, toca un medi que l'envolta.

Aquest projecte pren com a eix de reflexió la noció de pulsó per aproximar la manera com fem front a aquestes forces que tendeixen a un estat inert o inorgànic. Des de l'experiència més immediata del cos i la corporalitat—els maleditars, l'experiència de no encabir l'experiència a una norma, etc.—fins a la forma d'habitar el món, aquestes forces, com el foc que crema o la sang que bull, apareixen com a elements disruptius amb els quals ens hem de relacionar necessàriament. En aquest sentit, el punt de partida és aquesta llar-cos, la posibilitat de vida que es fa més vida, un espai connectat i en relació.

UNA CASA SENSE FOC ÉS COM UN COS

SENSE SANG es un proyecto expositivo que se pregunta por la condición para-dójica de pulsiones y fuerzas que, al mismo tiempo que permiten la vida,

son capaces también de su destrucción. Este proyecto toma como eje de reflexión la noción de pulsión para profundizar en la manera como hacemos frente a estas fuerzas que tienden a un estado inerte o inorgánico. Desde la experiencia más inmediata del cuerpo y la corporalidad—los maleditares, la experiencia de no hacer entrar la experiencia en una norma, etc.—hasta en la forma de habitar el mundo, estas fuerzas,

como el fuego que quema o la sangre que hierve, aparecen como elementos disruptivos con los cuales tenemos que relacionarnos necesariamente. En este sentido, el punto de partida es este hogar-cuerpo, la posibilidad de vida que se hace más vida, un espacio fuerza latente que hace vivir y permite una conexión tentacular.

No obstante, tanto el fuego como la sangre llevan en ellos mismos la posibilidad de un exceso, de un desbordamiento que puede conducir hacia la destrucción del lugar que los acoge. El fuego puede ser causa de incendios, como la sangre puede ser portadora de un exceso de anticuerpos con los que deteriora el organismo. Este cuerpo que se subleva contra él mismo, que se puede vivir como excesivo en su incomprensión, se encuentra en un movimiento interno y externo constante—un sistema inmunitario, orgánico, etc.,

PROGRAMA

- 04.05.2023
19:00h
Inauguració de l'exposició.
- 17.05.2023
19:00h
“La sang i el foc dins del cos. Lectura poètica de l'obra de Danez Smith.”
A càrrec de Toni R. Juncosa, investigador i traductor al català de l'obra de Danez Smith.
- 31.05.2023
19:00h
“Burning Down the House. Cases que cremen a la literatura americana.”
Xerrada de Cristina Alsina, professora de Literatura dels Estats Units a la Universitat de Barcelona.
- 12.06.2023
17:00h
“Al voltant del foc. Postnaturalesa i Ecologies fantasmals.”
Conferència performativa a càrrec de Gabriel Alonso (Institut d'Estudis Postnaturals).

- 04.05.2023
19:00h
Inauguración de la exposición.
- 17.05.2023
19:00h
“La sangre y el fuego dentro del cuerpo: lectura poética de la obra de Danez Smith.” A cargo de Toni R. Juncosa, investigador y traductor al catalán de la obra de Danez Smith.
- 31.05.2023
19:00h
“Burning Down the House. Casas que queman en la literatura americana.”
Charla de Cristina Alsina, profesora de Literatura de Estados Unidos en la Universidad de Barcelona.
- 12.06.2023
17:00h
“Alrededor del fuego. Postnaturaleza y Ecologías fantasmales.”
Conferencia performativa a cargo de Gabriel Alonso (Instituto de Estudios Postnaturales).

[1.]

LAURA TORRES BAUZÀ

L'inhabitable, 2015

Sèrie de fotografies i dibuix.

Serie de fotografías y dibujo.

Amb aquesta sèrie d'imatges, l'artista pretén explorar els intents de l'ésser humà en reduir la vida dins de límits i d'un ordre lògic. El gest de voler convertir en habitable una matèria infinita i indeterminada condueix a l'excés que es viu quan esdevé impossible reduir la vida més enllà de quatre parets.

Con esta serie de imágenes, la artista pretende explorar los intentos del ser humano por reducir la vida dentro de los límites y de un orden lógico. El gesto de querer convertir en habitable una materia infinita e indeterminada conduce al exceso que se vive cuando resulta imposible reducir la vida en cuatro paredes.

[5.]

ÓSCAR CARRETERO

Primal fluctuation, 2022

Creació de pròtesis i direcció a càrrec

d'Óscar Carretero, vídeo de Laura

Capalastegui, postproducció de Unax

LaFuente i so d'Adri Engalanan.

Creación de prótesis y dirección a cargo

de Óscar Carretero, vídeo de Laura

Capalastegui, postproducción de Unax

LaFuente y sonido de Adri Engalanan.

L'obra parteix d'una posició propera a moviments com el *body art* o conceptes com el de la Nova Carn per mostrar a través d'un imaginari mecànic i protètic una finestra a l'interior d'un sistema circulatori.

La obra parte de una posición cercana a movimientos como el *body art* o conceptos como el de la Nueva Carne para mostrar, a través de un imaginario mecánico y protésico, una ventana al interior de un sistema circulatorio.

[2.]

MERCEDES AZPILICUETA

The Trans-forming Armour, 2021

Escultura tèxtil.

Escultura textil.

On the Dignity of Codepieces [3], 2021

Escultura tèxtil.

Escultura textil.

Les peces de Mercedes Azpilicueta plantegen alternatives als cossos-casa mitjançant una redefinició de conceptes com llar i cos. Aquestes peces, incloses en l'exposició *Bondage of Passions* (Gasworks, 2020) ofereixen una reflexió al voltant de la moda colonial i la construcció del gènere ressaltant elements com els òrgans sexuals del cos a partir de cinturons de *bondage*.

Las piezas de Mercedes Azpilicueta plantean alternativas a los cuerpos-casa mediante una redefinición de conceptos como hogar y cuerpo. Estas obras, incluidas en la exposición *Bondage of Passions* (Gasworks, 2020) ofrecen una reflexión alrededor de la moda colonial y la construcción del género resaltando rasgos como los órganos sexuales del cuerpo a partir de cinturones de *bondage*.

[6.]

GABRIEL ALONSO

The ghost in a shell, 2021

Escultures (guix, ciment, sorra, fang, pigments, resina, flors, fibra de vidre).

Esculturas (yeso, cemento, arena, barro, pigmentos, resina, flores, fibra de vidrio).

A thousand bellies for a thousand suns, 2021

Escultura penjant (plàstic termofusionat, làtex, placa fotovoltaica, filferro).

Escultura colgante (plástico termofusionado, látex, placa fotovoltaica, alambre).

A través d'aquestes obres, Gabriel Alonso reflexiona al voltant de la idea de motlle, de la seva ineficàcia així com del poder autònom dels materials, creant espais indeterminats entre l'interior i exterior d'aquestes estructures contenedores.

A través de estas obras, Gabriel Alonso reflexiona alrededor de la idea de molde, de su ineficacia así como del poder autónomo de los materiales, creando espacios indeterminados entre el interior y el exterior de estas estructuras contenedoras.

[3.]

IRENE SOLÀ

Melic, 2011

Vídeo (1:12 minuts).

Vídeo (1:12 minutos).

Aquesta peça inclou imatges de l'arxiu personal de l'artista i d'altres imatges trobades durant el període de recerca mitjançant un flux de conceptes i imatges que generen un mapa de sensacions i afectes al voltant de la idea de cos com a casa.

Esta obra incluye imágenes del archivo personal de la artista e imágenes encontradas durante el periodo de investigación mediante un flujo de conceptos e imágenes que generan un mapa de sensaciones y afectos alrededor de la idea del cuerpo como casa.

[7.]

RAQUEL G. IBÁÑEZ

How to disappear, 2021

Instal·lació, peça sonora de 14 minuts

sincronitzada amb els llums, seients

brodats.

Instalación, pieza sonora de 14 minutos

sincronizada con luces, asientos bordados.

Aquest projecte gira al voltant de la desmaterialització del cos a partir de diferents tradicions com l'alquímia, l'òptica, la poesia o la ficció. El procés parteix del desig d'invisibilitat per pensar en formes, gestos, imatges i situacions que tenen com a fi la desaparició del cos.

Este proyecto aborda la desmaterialización del cuerpo a partir de diferentes tradiciones como la alquimia, la óptica, la poesía o la ficción. El proceso parte del deseo de invisibilidad para pensar en formas, gestos, imágenes y situaciones que tienen como objetivo la desaparición del cuerpo.

[4.]

VALENTIN RANGER

Prélude à Genesexus: La Communauté du sang. Chant XY – 1. La déconfiguration de Vésale Vitruvio, 2021

Vídeo (30 minuts). Composició sonora de Ines Cherifi.

Vídeo (30 minutos). Composición sonora de Ines Cherifi.

En aquesta peça, Valentin Ranger submergeix l'espectador en un cos que es devora a ell mateix, a través d'un recorregut per l'interior d'aquest cos en mutació habitat per criatures híbrides que el transiten.

En esta pieza, Valentin Ranger sumerge al espectador en un cuerpo que se devora a él mismo, a través de un recorrido por el interior de este cuerpo en mutación habitado por criaturas híbridas que lo transitan.

[8.]

HELENA VINENT

La prótesis que dirigió al órgano contra sí mismo, 2021

Instal·lació, escultures, vídeo de 11

minuts. Direcció, subtítols, veus, edició i

disseny animació d'Helena Vinent, disseny

3D i CGI de l'enorn d'Aaron Vico, fotografia i

càmera d'Agustín Ortiz

Herrera, música i so de Carles Esteban.

Instalación, esculturas, vídeo de 11 minu-

tos. Dirección, subtítulos, voces, edición y

diseño animación de Helena Vinent, diseño

3D y CGI del entorno de Aaron Vico, foto-

grafía y cámara de Agustín Ortiz Herrera,

música y sonido de Carles Esteban.

A partir de la idea de pròtesi, Helena Vinent experimenta amb els límits de l'humà i les conseqüències polítiques d'aquesta concepció, partint del fet que en un context capacitista el cos assignat com a discapacitat no es considera un cos humà complet.

A partir de la idea de prótesis, Helena Vinent experimenta con los límites de lo humano y las consecuencias políticas de esa concepción, partiendo del hecho que en un contexto capacitista el cuerpo asignado como discapacitado no se considera un cuerpo humano completo.

